

kommende Dreng ikke er døvfstum, medens Sogneraadets Medlemmer paastaa, at han er døvfstum, men som Følge af Amtsraadsmedlemmets Paastand svarede Amtsraadet tilbage, at det vilde give Halvdelen af, hvad det koster aarligt, men det vilde ikke give mere. Sogneraadet skrev da til Amtsraadet, at det paa Kommunens Begne vilde give en Fjerdedel, naar Amtsraadet vilde give tre Fjerdedele. Saa troede vi, at Sagen dermed kunde ordnes; men Amtsraadet negtede at give mere end Halvdelen, og tilmed gav det Sogneraadet en Slags Trettesættelse, fordi det havde sagt, at det vilde give en Fjerdedel af Kommunens Midler, idet det lod Sogneraadet vide, at det ikke kunde lade sig gjøre, uden at Sogneraadet fik Samtykke hertil fra Amtsraadet. Det var imidlertid tillige Tilfældet, at Drengen var aandsvag, og Sogneraadet og Præsten vare enige i, at han var døvfstum. Der blev da opført den bekendte Bevilling paa Finantsloven til Landsvages Oplæring og Undervisning. Bedkommende Fader skrev saa med Sogneraadets anbefaling en Ansøgning til Kultusministeriet om at faae det fornødne Bidrag til Drengens Anbringelse paa Kellers Institut. Der blev da det første Aar svaret, at der ingen Plads var, og at Bevillingen ikke var stor nok til at fyldestgjøre de Ansøgninger, der vare indkomne, og der maatte derfor ventes dermed til næste Aar. Næste Aar var netop ifjor, og man skrev saa atter en Ansøgning til Kultusministeriet, som ogsaa blev anbefalet af Sogneraadet; men derpaa gaves der, saavidt jeg veed, intet Svar. Nu er Drengen mellem 13—14 Aar, og jeg har set med Bedrøvelse paa, at han saaledes gaar omkring og hverken bliver uddannet eller oplært. Faderen er nu imidlertid bleven tjed af disse idelige Ansøgninger uden Udbytte. Nu siger han: nei, nu vil jeg ikke have mere med det at gjøre. Sogneraadet vil gjerne gjøre Noget, og Præsten ogsaa; men de fornødne Midler have hidtil ikke kunnet faas, og jeg har, som sagt, med Bedrøvelse set paa, at Drengen saaledes gaar hen, uden at lære Noget, endstjøndt Sogneraadet har troet, at han netop var stiftet til at lære Noget. Drengen er ellers stor og stærk og meget kraftig, og kan tilmed have Udseende af at blive farlig for Samsundet, naar han saaledes skal gaa hen i Uvidenhed og uden at lære Noget. Jeg skal derfor rette det Spørgsmaal til den høitærede Minister, om han ikke kunde give mig Anvisning paa, hvad Sogneraadet eller Skolekom-

misionen i saadanne Tilfælde har at gjøre, og for det Andet, om der for det sidste Aars Bedkommende har været den samme Grund som for det første Aar til, at der ikke kunde bevilges Noget til ham af den Sum, der er bevilget paa Finantsloven til Landsvage. Jeg veed, at Ansøgningen er indbragt ifjor, uden at man har faaet Svar. — Jeg skal forresten ikke sige Meget om Lovforslaget. Jeg synes dog, at det studer min Følelse at tænke mig, at Børnene, som her er Tale om i Lovforslaget, strax efter at de ere indbragte til det nye Institut, skulle udsættes til Pleieforeldre. (Th. Nielsen: Det skulle de heller ikke). Jeg har megen Betænkelighed ved, at Børnene saaledes skulle sættes ud til Pleieforeldre, inden de have været paa Institutet i 2 Aar; selv efter det første Aars Forløb finder jeg endel Betænkelighed ved det. Angaaende Stedet, hvor Institutet skal anlægges, skal jeg ikke sige Meget. Jeg har tænkt noget paa, om ikke f. Ex Gøjbjerg kunde være et passende Sted; men det kan godt være, at det slet ikke egner sig dertil. Jeg skal derfor ikke gaa videre ind paa Lovforslagets Enkeltheder; men jeg haaber, at den høitærede Minister vil give mig Svar paa det, som især har ligget mig paa Sinde som en tung Sag, og som jeg ikke har kunnet se noget Middel til at forandre.

Formanden (Krabbe): De Spørgsmaal, som den ærede Taler fremsatte, høre ikke ind under nærværende Sag; men da Anledning er tagen af Sagen, og det ikke kan negtes, at Anledningen kan tages uden Ansøg, skal jeg ikke lægge den høitærede Minister nogen Hindring i veien, isald han ønsker at besvare dem.

Busk: Da jeg ogsaa har havt Veilighed til sammen med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) tilfjorenet et andet æret Medlem her i Salen i den senere Tid at have Noget med denne Sag at gjøre, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om Lovforslaget, og da dette Lovforslag ikke indeholder det mindste storpolitiske Element — det skulde da være det, der har været tilstede imellem de ærede Byraad i Aarhus og Fredericia og den ærede Minister — tør jeg vel nok sige, at jeg tror, vi bør anerkjende den ærede Ministers Bestræbelser for at faae en saadan human Sag ubivilet, thi enten vi staa paa den ene eller den anden Side, kunne vi vel være enige om, at vi maa være glade ved, at det med Sandhed kan siges om Danmark, naar